

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Πρωτοπρ. Γεωργίου Ἀντωνίου
Θεολόγου - Νομικοῦ

(Ματθ. κβ', 35 - 46)

«**35** Καὶ ἐπηρώτησεν εἰς ἐξ αὐτῶν, ρομικὸς, πειράζωρ αὐτόν καὶ λέγων· **36** διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ μεγάλῃ ἐν τῷ νόμῳ; **37** Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη αὐτῷ· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου· **38** αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλῃ ἐντολὴ. **39** Δευτέρα δὲ ὁμοία αὐτῇ· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. **40** Ἐν ταύταις ταῖς δυοῖν ἐντολαῖς ὁλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμονται. **41** Συνηγμένῳ δὲ τῶν Φαρισαίων ἐπηρώτησεν αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς **42** λέγων· τί ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ; Τίτος υἱὸς ἐστὶ; Λέγουσιν αὐτῷ· τοῦ Δαυὶδ. **43** Λέγει αὐτοῖς· πῶς οὖν Δαυὶδ ἐν Πνεύματι Κύριον καλεῖ αὐτὸν λέγων, **44** εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; **45** Εἰ οὖν Δαυὶδ καλεῖ αὐτὸν Κύριον, πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστὶ; **46** Καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο αὐτῷ ἀποκριθῆναι λόγον, οὐδὲ ἐτόλμησέ τις ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπερωτῆσαι αὐτὸν οὐκέτι».

Ο Χριστὸς δίνει τὴν ἀπάντησή Του. Κι ὁ ἄνθρωπος μαθαίνει πῶς πρέπει νὰ ζεῖ. Ποῦ νὰ δώσει τὴν καρδιά του. Ποιὸν νὰ ἔχει κυβερνήτη τῆς ζωῆς του. Ψυχὴ τῆς ψυχῆς του. Καρδιά τῆς καρδιάς του. Νοῦ καὶ φῶς τοῦ νοῦ: τὸ Θεό.

Ὁ Χριστὸς δίδαξε τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ Θεό. Τὴν ἔδειξε σ' ὅλην Του τὴν ζωὴ ὡς ἄνθρωπος. Ὑποτάχθηκε πλήρως στό θέλημά Του.

Καταλαβαίνουμε τώρα τί σημαίνει ὁλόψυχη ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό.

Ἐμεῖς; Θυμόμαστε τίς εὐεργεσίες Του; Τὸν εὐγνωμονοῦμε; Ἐχουμε συνεχῶς στό νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας τὸ θέλημά Του; Καὶ τὸ ἐκτελοῦμε; Ἀνέκουμε ὁλόκληροι στό Σωτῆρα Χριστό; Τὸν ὑπακοῦμε ἀνεπιφύλακτα;

Ζητᾶ νὰ ἔχει τὰ πρωτεῖα τῆς ἀγάπης μας. Τὴν πρώτη θέση στὴν καρδιά μας. Ἀποκλειστικά τὴν ἀγάπην μας.

Ὅλα τ' ἄλλα, λοιπόν, ξεθωριάζουν. Παίρνουν τὴ σωστή τους θέση στὴ ζωὴ μας.

Ἡ ἀγάπην μας στό Θεό δέν πρέπει νὰ εἶναι σπασμένη. Μοιρασμένη. Νοθευμένη. Κίβδηλη. Χωρὶς γνησιότητα.

Αὐτό σημαίνει, ὅτι ἀπομακρύνουμε ἀπὸ τὴν ζωὴ μας ὅ,τι μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ Θεό. Ὅ,τι μᾶς ἀπομονώνει. Ὅ,τι κτίζει τοίχους ἀνάμεσά μας. Ὅ,τι ἀποσπᾶ τὴν προσευχή μας ἀπ' Αὐτόν.

Ἀποφεύγουμε, λοιπόν, ὅ,τι μᾶς ἐλκύει πρὸς τὰ γήϊνα. Ὅ,τι μᾶς γλιστρᾷ πρὸς τὸ κακό. Ὅ,τι μᾶς παρασύρει στὴν ἀντίπερα ὄχθη. Ὅ,τι μᾶς κρατᾶ παγωμένους. Δειλοὺς. Μαρμαρωμένους.

Χρειάζεται ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ὅσων μᾶς τραβοῦν πρὸς τὸ κακό. Ὅσων μᾶς ἐλκύουν μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό.

Ὅταν ἔχουμε τὸ Θεό στὴ ζωὴ μας, ἔχουμε ζωή. Ἐχουμε τὸ φῶς, ποὺ φωτίζει τὸ σήμερον καὶ τὸ αὔριο. Τὸ ἐδῶ καὶ τὸ ἐκεῖ.

Ὁ Θεὸς ἔχει τὰ πάντα. Τὰ κατέχει. Τὰ κυβερνᾷ. Τὰ ἐξουσιάζει. Εἶναι ὁ πάνσοφος καὶ ὁ παντογνώστης. Ἡ τελειότητα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ὠραιότητας. Ἡ ἀνεξάντλητη πηγὴ τῶν ἀγαθῶν.

Τοῦ ἀνοίγουμε τὴν πόρτα μας, λοιπόν;